

RACHEL
CAINE

Alleen zijn gruwelijke daden verraden een onzichtbare moordenaar

HEARTBREAK
BAY

XANDER

THRILLER

PROLOOG

Autorijden in het donker had altijd iets griezeligs en tegelijk hypnotiserends. Het stuur voelde warm aan onder haar handen en leek bijna tot leven te komen. Voor het eerst sinds lange tijd had zijzelf ook het gevoel echt te leven. De energie stroomde door haar aderen en haar verwachtingen waren hooggespannen, als metaal dat op haar tong werd gedrukt, zo scherp dat ze het kon proeven. Het was een duistere nacht, maar er zou een prachtige ochtend volgen, waarin alles nieuw was – echt alles. Ze stelde zich voor hoe schitterend roze en geel de hele omgeving bij de zonsopgang zou kleuren.

Ze hoefde alleen maar de andere kant te bereiken. En dat kon ze. De ochtend was binnen bereik, en zij was er klaar voor.

Als ze daaraan dacht, voelde ze zich voor het eerst sinds lange tijd echt kalm.

Maar die kalmte werd ruw verstoord toen ze op de achterbank geschuifel hoorde, gevolgd door zeurderig gekuch en een zucht. Pure woede welde in haar op, hoe moe ze ook was. Ze was het helemaal zat.

Niet huilen, waag het niet om te huilen...

De eerste jammerkreet klonk luid genoeg om glas te verbrijzelen, en een ogenblik later volgde het valse refrein van het tweede kind. Haar hele borstkas leek onder de loodzware last van de onverholen frustratie te bezwijken. Ze veegde de tranen weg die

haar het zicht benamen en dacht: *geen zorgen, geen zorgen, het komt allemaal goed, je weet wat je te doen staat.* Met trillende hand zette ze de radio aan, draaide het geluid harder en dwong zichzelf kalm te blijven ademen, terwijl de kinderen het op een gillen zetten. *Stil maar, lieverds,* mompelde ze, maar ze zei het niet hardop, omdat ze toch niet te verstaan was en ze het zeker niet zouden begrijpen.

De ochtend brak aan. Ze probeerde zich voor te stellen hoe de dageraad aan die duistere horizon gloorde en haar naar de toekomst leidde. De muziek zou haar helpen. Die moest helpen.

Ze reed de lange, koude tunnel van de nacht in en luisterde naar het gegil, totdat het gegil in gehik overging en langzaam wegstierf in zeurderig gedrein en uiteindelijk stilte. Ze zette de muziek zachter en sloeg linksaf een weg in die even smal en duister was, de gps van haar telefoon volgend, de enige manier om in deze verlatenheid te kunnen navigeren. Het platteland van Tennessee was in het holst van de nacht echt stikdonker. Er waren geen nederzettingen van betekenis in de buurt; links van haar zag ze nog net een zwakke gloed, waarschijnlijk was dat Norton. Ze bevond zich in de dunbevolkte heuvels, waar zich slechts paranoïde types ophielden die zich met een verzameling vuurwapens in vervallen hutten hadden teruggetrokken en met de jacht in hun eigen voedsel voorzagen. Niemand zou haar langs zien rijden.

Deze rit was inmiddels vaste routine geworden. Dit was de zoveelste nacht, altijd volgens hetzelfde patroon. Steeds weer die smalle, vrijwel lege landwegen. Ze vond het niet erg. Al haar buuren wisten dat de meisjes nu eenmaal moeilijk tot rust te brengen waren. Ze had die blik al zo vaak bij hen gezien: kun je die kinderen nou echt niet rustig houden?

Ze keek in de achteruitkijkspiegel naar de baby's en voelde tranen opwellen. Hopeloze, hulpeloze tranen van woede. *Ik hou van mijn kinderen. Echt. Dit is allemaal om bestwil.* Morgen zou

het anders zijn. Morgen zou alles weer helemaal goed zijn. Daar moest ze zich aan vasthouden.

Ze liet de auto langzaam doorrollen, stopte en draaide het raampje omlaag. Het eerste wat ze hoorde was het gekwaak van de kikkers. Ze maakten zo'n lawaai dat het leek alsof er vlak bij haar oor geboord werd. De weg waarop ze stond was weliswaar geasfalteerd, maar in slechte staat, vol modder en gruis langs de onregelmatige bermkant. Ze kon hier in elk geval niet keren.

Het stonk hier, in het holst van de nacht. Troebel water en verrotting. Niet helder, zoals de meren. Dit gebied was bezaaid met stilstaande oude poelen vol algen.

Mensen bleven hier niet voor niets weg.

Ze bleef zitten en terwijl ze wat voor zich uit neuriede, luisterde ze een tijdlang naar het nachtelijke koor. De meisjes waren stil, en toen ze in de achteruitkijkspiegel naar hun engelachtige gezichtjes keek, zag ze dat ze rustig sliepen.

Ik moet me gewoon omdraaien en alles vergeten, dacht ze. Maar het stond vast dat als ze inderdaad naar huis reed, ze hier weer zou terugkomen; morgen, volgende week, volgende maand. Ze kende zichzelf te goed om te denken dat ze zo drastisch zou veranderen. De onrust in haar maag en de drang om erop uit te gaan waren zo sterk dat het bijna ondraaglijk was. De afgelopen weken was autorijden het enige geweest wat had geholpen.

Maar dat zou niet veel langer soelaas bieden.

Ze werd verrast door het plotselinge schijnsel van koplampen in de verte en snakte bijna naar adem. Maar even later slaakte ze een zucht van verlichting, omdat ze wist dat het wachten voorbij was. Ze werd overrompeld door opwinding, door de belofte die de ochtend aan de horizon bood.

‘Alles komt goed,’ zong ze voor haar baby’s. Ze bewogen zich nauwelijks in hun slaap. ‘Mama zal overal voor zorgen.’

Ze hoefde er alleen maar voor te kiezen om sterk te zijn.

1

GWEN

Het begin kon niet beter zijn, want op vrijdagavond komen de adoptiepapieren binnen.

Sam Cade, mijn geliefde en partner, is nu officieel de vader van mijn twee kinderen, Lanny en Connor Proctor. En als de gerechtelijke documenten er eenmaal zijn, eten we samen met de kinderen taart en omhelzen we elkaar huilend. We houden zo ontzettend veel van elkaar dat ik erdoor overweldigd word. Het hele weekend lijkt geweldig te verlopen, beter dan ooit.

Maar in de duisternis voor zonsopkomst schrik ik met bonzend hart wakker en besef meteen dat er iets helemaal mis is. Achter in mijn keel proef ik een lichte bloedsmaak, het restant van een nachtmerrie die in de nevels verdwijnt voordat ik me die echt herinner.

Behalve het gefluisterde laatste woord, *Gina*. Mijn oude naam, die voor mij nu dood is, omdat Gina Royal, de ex-vrouw van een seriemoordenaar, niet meer dan een herinnering is, een schim. En ik ken die gedroomde stem zo goed dat die de adrenaline door mijn aderen jaagt. Ik moet mezelf voorhouden dat het niet echt is, dat het niet echt kán zijn, en dat mijn ex-man Melvin Royal dood is en in de grond ligt weg te rotten. Maar mijn lichaam geeft niets om logica. Het reageert op hem op een manier

die ik niet in de hand heb... ook al is hij niet meer dan een product van mijn gekwelde verbeelding.

Ik weet waarom hij me zo blijft kwellen. Hij vindt het niet leuk dat hij in de levens van zijn kinderen geen plek meer heeft. Maar Melvin Royal, dat monster, verdient het helemaal niet om herinnerd te worden.

Dat je in de hel moge branden, Melvin.

Ik blijf diep inademen totdat mijn polsslag vertraagt, de vieze smaak verdwijnt en het getril door de adrenalinevloed wegebt.

Dan kijk ik op de klok. Het is vier uur 's nachts. Ik draai me iets om en voel Sams warmte naast me. Mijn geliefde hoeft nog niet op te staan en slaapt als een roos, zachtjes snurkend. Ik probeer me tegen hem aan te schurken, onze lichamen als puzzelstukjes in elkaar te passen. Dat zou me wat rust moeten geven en me weer in dromenland moeten brengen.

Maar ik voel een rusteloos gekriebel van haar in mijn nek. De nachtmerrie is voorbij, maar nog altijd klopt er iets niet. Ik heb geleerd om op mijn oerinstincten te letten. Die hebben me al meer dan eens het leven gered.

Ik laat me zonder hem te wekken uit bed glijden, althans dat denk ik, want zodra ik de slaapkamerdeur wil openen, hoor ik Sams stem, die klaarwakker klinkt. 'Is er iets met de kinderen?'

'Ik weet het niet,' zeg ik. 'Ik ga alleen even kijken. Waarschijnlijk is het niks.' Ik wil hem niet over de droom vertellen. Melvin is een duistere schim die altijd tussen ons in blijft staan, en met reden. Dat ik me nu ongerust maak, heeft ook niets met die droom te maken.

'Nou, ik lust eigenlijk wel een glas water,' zegt hij op een toon alsof er niks aan de hand is. Hij is al opgestaan en steekt zijn voeten in zijn instappers. Ik heb hetzelfde gedaan, in een reflex, altijd gereed om te vluchten. Het is lente, maar in de vroege ochtend is het nog steeds fris. Terwijl ik de slaapkamerdeur open, voel ik de koele lucht langs mijn benen strijken.

Ik weet gelijk niet meer waar ik ben. Dit is mijn gang niet. Hij is te breed en het tapijt heeft de verkeerde kleur. Ik heb het gevoel dat tijd en plaats helemaal niet kloppen, maar dan valt alles weer op zijn plek. Ik ben in de war met het oude huis, dat aan Stillhouse Lake. We zijn verhuisd. Het huis aan het meer, dat momenteel verhuurd wordt, staat te koop, en de verkoop zal hopelijk in de komende maanden zijn beslag krijgen.

We wonen nu in Knoxville. Een nieuw huis. Nieuwe, vriendelijke burens. Goede scholen. Alles is hier in orde.

Maar de aanhoudende irritatie in mijn nek doet me beseffen dat dat niet waar is.

Gina, klinkt Melvins gefluister diep vanbinnen. *Je kunt vluchten zoveel als je wilt. Maar je kunt nooit ver genoeg van me vandaan komen.*

Je bent dood, zeg ik tegen hem. *Dat is ver genoeg.*

De gang is donker, op een paar nachtlampjes langs de plint na, die me bijlichten. Connors kamer is de eerste rechts van de onze. Ik open zijn deur op een kier en zie dat mijn zoon niet slaapt. Hij zit op zijn bed in de duisternis te staren. Hij draait zich met een bleek gezicht om. ‘Heb je het gehoord?’ vraagt hij me fluisterend. Hij is niet langer mijn kleine jongen, behalve op momenten als deze, en hij heeft het lichaam van een jongen van vijftien. Nog steeds wil ik hem in mijn armen nemen en hem wiegen, maar dat doe ik niet. Ik krijg het er steeds moeilijker mee dat zelfs mijn jongste geen baby meer is en dat ik hem wassen moet laten worden.

‘Alles oké,’ zeg ik tegen hem. Sam staat achter me in de deuropening. ‘We hebben alles onder controle. Je kent je het plan toch?’

Hij knikt. Hij kent het plan. Iedereen in dit huis kent het plan.

Ik doe zijn deur dicht, hoor hoe hij opstaat en de deur op het nachtslot doet dat ik vanwege de veiligheid heb aangebracht. *Mooi*. Stap één: maak het een indringer lastig om in zijn kamer

te komen. Stap twee: gaat het alarm niet binnen een paar minuten op veilig, druk dan op het stille alarm dat rechtstreeks een alert naar de politie van Knoxville stuurt. Stap drie: klim door het slaapkamerraam en maak dat je wegkomt om hulp te zoeken. Laat je door niets of niemand tegenhouden.

We kennen het plan allemaal, omdat er altijd een kans is dat we het in werking moeten stellen.

Ik loop naar de badkamer. Het is donker, maar toch controleer ik het raam. Het zit potdicht en voor de meeste indringers is het te klein om doorheen te glippen. Dan loop ik verder naar de slaapkamer van mijn dochter. Daar is het ook donker, maar als ik de deur opendoe, bespeur ik een vleug frisse, vochtige buitenlucht. Haar raam is dicht, maar nog niet lang.

Verdomme.

Ik knip het licht aan, en Lanny – eigenlijk Atlanta, maar niemand noemt haar bij haar volledige naam, behalve de leraren – draait zich kreunend om en staart me aan. Ze heeft nog steeds uitgaansmake-up op, donkere glitters rond haar prachtige ogen, geschilderde zilveren sterren op haar wangen. Ze heeft haar haar in glanzende regenboogkleuren geverfd. ‘Wat nou?’ snauwt ze, en ze kreunt in haar kussen. ‘Mam!’

Ik moet een gefrustreerde angst- en woede-uitbarsting wegslikken. ‘Waar heb jij gezeten?’

‘Nergens.’

‘Lanny, Je bent duidelijk net binnengekomen. Je hebt je raam voor de zoveelste keer buiten het alarmcircuit gelaten. Besef je aan welk gevaar je je kleine broertje blootstelt als je dat doet?’ Soms werkt dat beroep op haar emoties, maar vanavond niet. Ze rolt zich op in de dekens en gooit het kussen over haar hoofd. ‘Laat me alsjeblieft met rust. Het was een topdag, waarom moet jij alles weer verpesten?’

Mijn dochter is nu zeventien maar doet alsof ze dertig is, en ik kan daar niet veel aan doen. Ze weet dat het buiten niet veilig

is. Ze is vastbesloten zich daar niet druk om te maken of wil bewijzen dat ze wel raad weet met alles wat op haar afkomt. Dat beangstigt me, maar het beurt me ook op dat mijn dochter zo *sterk* is, althans wanneer ik niet word verscheurd door de angst haar te verliezen. Hoe dan ook, ze is nog niet volwassen, en ik weet dat ik een manier moet vinden om haar nog een jaar in het gareel te houden, totdat ze haar eigen keuzes kan maken. Haar eigen verschrikkelijke fouten, die ik niet kan voorkomen en gevolgen waartegen ik haar niet kan beschermen. Maar dat is nu eenmaal ons helse lot: de blunders die de meeste meisjes van haar leeftijd maken, zijn voor de dochter van Melvin Royal niet alleen maar blunders. De inzet is overal en altijd hoger.

Ik wil mijn kinderen liefst in noppenfolie rollen en ze veilig op een plank bewaren, zodat de buitenwereld ze nooit in stukken kan breken. Maar ze zijn niet van porselein, en hoe sterk dat beschermende verlangen ook is, ik moet ertegen vechten. Ik moet ze niet steviger vastgrijpen, maar juist loslaten.

Ik kan tegen haar schreeuwen, maar dat heb ik eerder al geprobeerd. Lanny is koppig, net als ik. Ik moet slimmer zijn, niet luidruchtiger. Ik ben echt bang dat mijn onafhankelijke, dappere, slimme en soms roekeloze dochter mogelijk... vertrekt. Dat ze ervandoor gaat. En als ze op zichzelf aangewezen is, mist ze elke bescherming.

Ik moet een manier vinden om haar nog wat langer bij ons te houden. Ik weet dat ik onder ogen moet zien dat ze de wereld in gaat, ongeacht alle gevaren die dat met zich meebrengt.

Maar nu nog niet.

‘We praten straks verder,’ zeg ik. Ze kreunt weer, ditmaal om te laten weten dat ze het hele idee afwijst. Ik sluit de deur en vertrek zonder nog een woord te zeggen. Als ik me omdraai, kijkt Sam me met een kalme, intense blik aan, en als ik zucht, schudt hij alleen zijn hoofd. Hij begrijpt het beter dan ik had mogen verwachten.

‘Denk je dat ze met Vee op stap is geweest?’ vraagt hij me.

‘Vast,’ zeg ik. Vee – Vera Crockett, afkomstig uit het gedoemde provincieplaatsje Wolfhunter – is nog niet zo lang geleden in ons gezin gekomen, maar Vee heeft zich nog nooit langere tijd door iemand de les laten lezen. Al een paar weken nadat ze hier bij ons in Knoxville was komen wonen, probeerde ze onze voogdij te betwisten. Veel maakte dat overigens niet uit, want als ik haar niet had geholpen om alles officieel te regelen, zou ze simpelweg vertrokken zijn om een zwervend bestaan te gaan leiden. Niet voor het eerst. Daarom hielpen we haar, wat er in elk geval voor zorgde dat de wettelijk ontvoogde Vee relatief dicht in de buurt was als er problemen kwamen.

Vee is een meisje dat flink beschadigd is, maar ik stel zeker vertrouwen in haar. Ze is niet gebroken, althans niet meer dan wij allemaal. En het past precies bij Vee, die even oud is als mijn dochter, dat ze Lanny heeft overgehaald om het huis uit te glippen en tegen de strenge huisregels in te gaan stappen.

‘Misschien moet ik Vee op haar donder geven,’ zeg ik. ‘Zonder haar zou Lanny nooit zoveel risico nemen.’

‘Kijk eens in de spiegel en vertel me dan hoe ze aan dat risico-geen komt.’

‘Nou, Vee moedigt haar aan.’

‘Ik zeg niet dat het veilig is wat ze doen, maar we weten in elk geval dat Vee een overlever is. Ze zou vechten als een bezetene om Lanny te beschermen. Dat weet jij ook. En uiteindelijk zul je moeten toestaan dat Lanny haar eigen leven leidt.’

Dat klopt, en dat is nou juist het probleem.

Ik klop ‘alles veilig’ op Connors deur en Sam en ik nestelen ons op de bank in de woonkamer. Ik voel zijn diepe zucht meer dan dat ik die hoor. ‘Meiden,’ zegt hij. ‘God, wat hou ik van ze, en tegelijkertijd heb ik geen idee wat ik op momenten als dit moet doen. Is dat stom?’

‘Normaal,’ zeg ik, terwijl ik nog wat dichter tegen hem aan

kruip. ‘Meiden zijn lastig op deze leeftijd. Heb je al spijt dat je die papieren hebt getekend?’

‘Nee, geen moment.’ Hij veegt wat haren van mijn voorhoofd, een tedere aanraking waarvoor ik een paar jaar geleden nog teruggeschrokken zou zijn. Maar nu kalmeer ik er juist door. ‘Was jij ook zo lastig op die leeftijd?’

Ik moet een beetje lachen. Een wrang lachje. ‘Ik volgde braaf de regels en had strenge kerkgaande ouders. Ik had niet eens een spijkerbroek. Geen drank, geen drugs, geen vriendje, geen disco.’ Ik was ineens achttien geworden, of liever gezegd: ik was met een daverende klap achttien geworden. Ik was volstrekt niet voorbereid op het charmeoffensief van een dominante oudere man die het op mij had voorzien zoals een leeuw een trage gazelle in het vizier neemt. Volgens mijn ouders was Melvin Royal de ideale huwelijkskandidaat. Hij had die rol voortreffelijk gespeeld, omdat hij precies wist wat hij wilde: een opgesloten kindvrouwje dat hij in afzondering geheel volgens zijn model kon kneden.

En ik werd dat vrouwje. Ik deed enorm mijn best om niet meer op mezelf en wie ik kon zijn te lijken, en werd precies wat Melvin Royal eiste. Ik meende dat geluk er zo uitzag.

Totdat alles gruwelijk instortte. Toen werd ik gedwongen te ontdekken wie ik werkelijk was en waartoe ik echt in staat was.

Sam kust me op mijn slaap, en ik draai me spontaan naar hem toe tot onze lippen elkaar raken. Ik denk niet graag terug aan mijn vroegere leven. Altijd hoor ik Melvins fluisterstem, veel te dichtbij. Sam kust me nu intenser en ik concentreer me uitsluitend daarop in een poging de herinneringen te verdrijven.

Even later stopt hij met een spijtige zucht en legt zijn voorhoofd tegen het mijne. ‘Ik heb slaap nodig,’ zegt hij tegen me. ‘Sorry. Over een paar uur een vroege les.’

‘Dat weet ik,’ zeg ik. Hij werkt momenteel als vlieginstructeur en geeft in kleine vliegtuigjes les aan particuliere klanten, maar

hij volgt zelf ook lessen om zijn brevet voor verkeersvliegtuigen te hernieuwen. Hij is een drukbezet man, maar is toch hier, wat ik nooit had verwacht. En ik ben niet meer bang om te zeggen dat ik van hem hou.

Zoals iedereen in dit huis zijn we allebei beschadigd. Zijn zus is het slachtoffer van een seriemoordenaar geworden. En ik was de vrouw van een seriemoordenaar. Onze trauma's botsten frontaal op de dag dat een dronken bestuurder het huis binnenreed waarin ik met Melvin Royal woonde, en dat ongeluk legde niet alleen het lichaam van Sams zus bloot, maar ook een pad vol verschrikkingen, die zich jarenlang zouden blijven manifesteren.

Door dat ongeval werd ons leven geruïneerd, maar op heel verschillende manieren.

We hebben met Melvin Royals nalatenschap leren leven en het is ons gelukt een relatie op te bouwen, ondanks dat duistere, kwaadaardige litteken. Maar soms begint het weer te bloeden, en het doet altijd pijn, echt altijd.

'Ga maar weer slapen,' zeg ik tegen hem en kus hem nogmaals. Het is spijtig, maar de belofte van een toekomst maakt het beter verteerbaar. Hij omhelst me en kruipt weer in bed.

Ik voel me te onrustig om te gaan liggen, hoe verleidelijk dat ook is, ik zou alleen maar liggen draaien en hem storen. Ik loop zachtjes naar ons kantoor. Voordeel van een nieuw huis: meer ruimte. Sam heeft zijn eigen bureau en ik het mijne, en als ik de deur sluit en het licht aandoe, beleef ik weer een *déjà vu*: mijn gehavende oude bureau, mijn oude dossierkasten, maar omgeven door een andere, schone ruimte.

Ik heb foto's aan de muur gehangen, sommige van plaatsen, andere van mensen. Uiteraard van mijn kinderen en Sam. Mijn heel beperkte groepje vrienden in een gelukkige periode een paar jaar geleden, toen Sam en ik een barbecue hielden. Op het eerste gezicht niets bijzonders, maar als je goed kijkt, heeft

elke foto een diepere betekenis. Ik geniet altijd volop van die muur aan de oostkant. Het prachtige, opvallende kunstwerk is gemaakt door Arden Miller, een doodsbange jonge vrouw die we tijdens de jacht op mijn ex hebben ontmoet. Ze is nu veilig en heeft een nieuwe identiteit aangenomen. Zo af en toe neem ik contact met haar op, en ik weet dat haar werk steeds bekender wordt. Evenals Sam is ze uit een diepe duisternis opgeklommen en is ze bezig een nieuw leven op te bouwen.

Daarnaast hangt een foto van twee jonge vrouwen in korte broek en T-shirt. Ze hebben hun armen om elkaar heen geslagen, heel gewoontjes. Toen ik ze voor het eerst zag, zaten ze uitgeput en doodsbang opgesloten in een kelder in Wolfhunter, een mysterie waar ik me nooit mee had moeten bemoeien, maar dat me wel op het idee bracht om als privédetective vermiste personen op te sporen. Die twee vrouwen hebben me dat kiekje gestuurd, zonder briefje, zonder locatie, maar op die manier weet ik dat ze nu een veilige plek hebben kunnen vinden.

Aan deze muur hang ik alleen foto's van successen. Mooie herinneringen. Zelfs Vee heeft daar aan het eind een plekje gevonden. Ze heeft haar arm om mijn dochter geslagen, terwijl ze allebei hun middelvinger opsteken tegen de camera. Vee is eveneens een succes. Ze heeft Wolfhunter overleefd, wat niet iedereen gelukt is. Aan de westelijke muur, waar ik nooit licht op laat vallen, hangen andere foto's. Dat gezicht op Stillhouse Lake herinnert me eraan dat daar mensen gestorven zijn omdat ze onderdeel waren van het complot dat mijn ex-man had gesmeed. De ogenschijnlijk vredige foto van een kerkhof is in werkelijkheid een foto van Melvin Royals goedkope, anoniem genummerde grafsteen, die in de verte zichtbaar is. Hij herinnert me eraan dat hij werkelijk dood en begraven is. Ik mag mijn mislukkingen net zomin vergeten als mijn successen. Zo leer ik beter na te denken over de risico's die ik neem. Want niet al die risico's zijn de mijne.

Ik weet dat het verkeerd is om mijn situatie voortdurend te analyseren, maar dat is de enige manier waarop ik tegenwoordig grip op mijn leven houd.

Zodra ik aan mijn bureau zit, neem ik uit gewoonte eerst een kijkje bij mijn altijd aanwezige internetrollen. Ik heb daar een lijst van, en via zoekopdrachten zie ik wat ze posten. De laatste tijd is het wat rustiger geworden. Er zijn genoeg andere schanddaden waarover ze zich kunnen opwinden en andere slachtoffers die ze kunnen treiteren, of die nu schuldig zijn of niet. Maar als de ex-vrouw van seriemoordenaar Melvin Royal zal ik nooit van die lijst van gemakkelijke doelwitten verdwijnen, en ik zie zowaar dat een van mijn hardnekkigste kwelgeesten weer eens aandringt op een nieuw onderzoek naar mijn 'betrokkenheid' bij Melvins misdaden.

Omdat ik met een seriemoordenaar getrouwd was, is dat in de ogen van veel mensen bewijs genoeg dat er met mij iets verschrikkelijk mis is. Maar het is die misselijke trol helemaal niet om gerechtigheid te doen. Hij houdt er gewoon van mensen te kwetsen... maar wel op een afstand, veilig achter zijn computer. Het oude liedje.

Ik lees de e-mails van mijn werk. Ik moet een aantal antecedenten natrekken, maar die saaie klussen kunnen wel even wachten. Het particuliere recherchebureau waarvoor ik – meestal op afstand – werk, doet veel standaardonderzoek, zoals het doorlichten van potentiële managers op topposities. Het verbaast me nog altijd dat velen van hen uiteindelijk niet blijken te deugen. Het lijkt wel of de echte machtsfuncties gereserveerd zijn voor ziekelijk egocentrische bullebakken. Wie had dat nu gedacht? En als ze genoeg geld en macht hebben, hoeven ze zelden bang te zijn dat ze ter verantwoording worden geroepen voor de levens die ze hebben verwoest.

Maar goed, ik ben natuurlijk geen neutrale toeschouwer.

Als mijn telefoon tien minuten later zoemt, begint mijn hart

zo te bonzen dat ik het voel in mijn slapen. Een onmiddellijke paniekreactie, net als wakker worden uit de droom van daarstraks. Ik denk meteen aan mijn dierbaren, en wie er op dit tijdstip zou kunnen bellen... en waarom.

Op het display zie ik dat het mijn beste vriendin uit Stillhouse Lake is, Kezia Claremont. Ze is rechercheur bij de politie in Norton, een van de slechts twee in de bescheiden provincieplaats. 'Kez?' flap ik eruit zodra ik de telefoon tegen mijn oor hou. 'Wat is er aan de hand? Iets met je vader?'

'Nee hoor, helemaal niet,' zegt ze. 'Sorry. Heb ik je wakker gemaakt?'

Ik slik mijn paniek weg en lach geforceerd. 'Integendeel. Ik ben al bijna een uur op. Nare dromen en een kind dat niet op tijd thuis wil zijn.'

'Ik had al zo'n gevoel dat je wakker zou zijn,' zegt ze. Er klinkt geen humor door in haar stem. Ik heb haar volgens mij al een poosje niet meer zo grimmig gehoord. 'Ik ben met een nieuwe zaak bezig, en nu zit ik hier in een godverlaten oord in het donker, en het is... het is een beroerde toestand.'

Kez heeft zich zelden zwak of kwetsbaar tegen me getoond. Het baart me zorgen dat ik haar stem hoor trillen.

'Wat is er aan de hand?' Met mijn ellebogen op het bureau geleund concentreer ik me op het gesprek. Ik hoor hoe ze een diepe zucht slaakt.

'Op het eerste gezicht leek het niets bijzonders. Een ongeluk, hoogstwaarschijnlijk. Maar nu niet meer.' Ze wil het me niet vertellen. Weer dat trekken van mijn nekharen die overeind staan en de rillingen lopen me over de rug.

'Is Prester er niet?' Rechercheur Prester is haar collega, een prima kerel met de koelbloedige blik van een smeris die alles al gezien heeft. Hij is minstens vijfentwintig jaar ouder dan zij.

'Nee,' zegt ze. 'Ik probeer hem wat rust te geven, die ouwe ziet er de laatste tijd niet best uit. Ik ben hier alleen met de lijk-

schouwer, en met een tamelijk nutteloze hulpsheriff.

‘Heb je behoefte aan gezelschap?’

‘Dat kan ik je niet vragen.’

‘Je hebt het niet gevraagd,’ zeg ik. ‘Maar ik ben onderweg.’